

som vort Dufte i militær Henseende, men det, der skal stemmes om, er, om det vil være forsvareligt at gaa ind paa et saadant Lovforslag, om det vil være nogenlunde acceptabelt fra et militært Standpunkt, naar Stillingen er den, at Lovforslagets Vedtagelse har den politiske Betydning, jeg før nævnte. Af de Grunde, som jeg allerede har nævnt, stønner jeg ikke rettere, end at jeg for mit Bedkommende maa give det samme Svar, som er givet oppe i Lands-tinget, nemlig at man under saadanne Forhold maa lade det politiske Hensyn overveje det rent saglige. Af Hensyn dertil vil jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til videre Fremme og Vedtagelse.

Krigsministeren (Bachson): Det er ikke Anledning for mig til paa dette Tidspunkt af Forhandlingen at udtale mig vidtløftigt om Forslaget. Jeg har oppe i Lands-tinget ved første Behandling af dette Lovforslag detailleret gennemgaaet det og baade udtalt de Betragtninger, der kunde være Anledning til, og tillige fremhævet, hvad man kunde glæde sig over ved Forslaget. Jeg har saa meget mindre Grund til nu at udtale mig vidtløftigt, som jeg ganske kan slutte mig til de Bemærkninger, der kom fra den ærede sidste Taler, navnlig til hans Slutningsbetragtning, at det politiske Hensyn ved denne Lejlighed er det overvejende. Det er ogsaa for mig noget, som kommer stærkt i Betragtning ved denne Lejlighed, at det politiske Hensyn maa gøres gældende, og at man under saadanne Forhold gaar ind paa noget, man ellers ikke vilde være gaaet ind paa. Jeg vil indskrænke mig til at sige, at jeg kan acceptere Forslaget. — Jeg ved jo ganske vist ikke, hvilken Form det vil faa efter de Endringsforslag, som det ærede Medlem fra Møen (Bojsen) anbefalede. Men hans Hovedændring kunde jeg nok forstaa, nemlig at disse 2-Maanedersfolk, om jeg saa maa sige, for største Delen falder bort. Dette vil jeg ogsaa kunne acceptere, skønt jeg beklager det paa en vis Maade. Paa den anden Side er der for mig ikke stor Forskel paa Ingen-Maanedersfolk og 2-Maanedersfolk, idet det sidste er en Kate-gori, man ikke vil komme til at bruge syn-delig i Krig, saa Forfællingen ikke er stor. Jeg vil udtale, at det for mig er en væsentlig Tilfredsstillelse, at Lovforslaget nu har faaet den Karakter, det har, i Sammenligning med, hvad det drejede sig om i Fjor, da der jo omtrunt paa den samme Tid af Aaret ogsaa var Tale om en Hærløb, og blev stillet bestemte Spørgsmaal til mig om, hvorvidt jeg kunde gaa ind paa en Indskrænkning af

Budgettet. Det var den samme Indskrænkning, som det ærede Medlem fra Møen er kommen til i Aar; men den Gang var Basis den, at Indskrænkningen i Budgettet skulde staves til Veje ved en Formindstelse af Hærens Kammer og altsaa ogsaa en Formindstelse af Hærens Styrke. Det kunde jeg ikke gaa ind paa, thi for mig staar det klart, at naar Hæren blot nogenlunde skal kunne løse sin Opgave i Krig, kan den ikke være mindre, end den er nu. Jeg vil tilstaa, at jeg ikke troede, at det ærede Medlem fra Møen og det ærede Medlems Meningsfæller vilde være gaaede saa vidt ind paa min Opfattelse, som Tilfældet er. Men jeg glæder mig derved, thi det foreslaaede er en Maade at ordne Sagen paa, som jeg finder forsvareligt, og som ogsaa Regeringen finder forsvareligt. Dette ligger allerede deri, at i det Forslaa, som i sin Tid blev stillet af denne Regering — det blev stillet af en anden Krigsminister — var en lignende Tanke fremme, nemlig at indskrænke Fodfolksstyrken til noget vist. Det er noget, jeg langt bedre kan gaa med til end til det tidligere Forslag, ligejovn jeg ogsaa kan gaa med til en Formindstelse af Befalingsmændenes Uddannelses-tid, idet man ikke stiller den absolutte Førdring til disse, at de skulle gennemgaa den samme Rekruttskole som alle andre værnepligtige. Det er noget, som stemmer med gamle Principper, og som jeg godt kan gaa ind paa. Jeg fandt det underligt, da man i 1867 stillede den Førdring, at en Løjtnant absolut først skulde ligge 6 Maaneder inde som Rekrut. Denne Førdring er altsaa noget, jeg kan acceptere, og den Besparelse, der fremkommer derved, kommer ogsaa for mig frem paa en naturlig Maade. Jeg skal i Anledning af nogle Ytringer af det ærede Medlem fra Møen, med Hensyn til Betydningen af, at de 50 Mand pr. Regiment, der ere til Erstatning, kunde influere paa Kasattonerne, sige, at jeg anser denne Betragtning for rigtig. Jeg tror, at naar man kan faa en god og kraftig Mand i Stedet for en, om hvem det er tvivlsomt, hvad han vil blive til, vil man muligens komme ind paa en noget lettere Kasation i den første Rekrut-tid, hvilket kan være heldigt for den værnepligtige Del af Befolkningen. Hvad Beregningerne angaar, tror jeg at kunne sige, at de ere saa paalidelige, som den Slags Ting i det hele taget kunne være, det vil sige, at der kun kan være Tale om ganske smaa Unøjagtigheder. Hvorvidt der findes saadanne, ved jeg ikke; jeg ved, hvorledes de ere udregnede og komne frem, og ved Sam-